

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 311/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 14 marca 2022 roku w sprawie sygn. akt II K 647/21.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Obraza przepisów postępowania art. 7 k.p.k., polegający na dowolnej ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego w postaci wyjaśnień oskarżonego, zeznań świadków C. K. (1), J. P. (1), M. K. (1), C. K. (2), co doprowadziło do bezpodstawnego uznania, że zachowanie M. K. (2) względem matki</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	<p>C. K. (1) wyczerpało dyspozycję przepisu art. 207 § 1 k.k., albowiem suma zachowań oskarżonego oraz ich cykliczność, które odbywały się nagminnie spowodowały określony skutek.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Podniesione przez skarżącego zarzuty obrazy przepisów postępowania generalnie sprowadzające się do zanegowania oceny materiału dowodowego przeprowadzonej przez Sąd Rejonowy okazały się w głównym ich nurcie niezasadne.</p> <p>Przy czym, należy podnieść, że przekonanie sądu o wiarygodności określonych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną prawa procesowego, a więc mieści się w ramach swobodnej oceny dowodów jedynie wtedy, gdy jest poprzedzone ujawnieniem w toku</p>				

rozprawy
całokształtu
okoliczności i to w
sposób
podyktowany
obowiązkiem
dochodzenia
prawdy, stanowi
wynik rozważenia
wszystkich
okoliczności
przemawiających
zarówno na korzyść,
jak i na niekorzyść
oskarżonego, jest
wyczerpująco i
logicznie – z
uwzględnieniem
wskazań wiedzy
i doświadczenia
życiowego –
argumentowane w
uzasadnieniu
(zobacz: OSNKW
7-9/1991, poz.41).
Pamiętać należy,
iż konsekwencją
zasady prawdy (art.
2 § 2 k.p.k.)
jest wymóg, aby
ustalenia faktyczne,
w oparciu o które
następuje orzekanie,
były udowodnione,
tylko wówczas
można przyjąć, że
są one prawdziwe,
czyli zgodne z
rzeczywistością.
Zobowiązuje ona
organy procesowe
do dołożenia –
niezależnie od woli
stron –
maksymalnych
starań i wyczerpania
wszelkich
dostępnych środków
poznania prawdy.
Organy procesowe w

ramach swobodnej
oceny dowodów są
ustawowo
zobligowane do
ukształtowania
przekonania dopiero
na podstawie
wszystkich
przeprowadzonych
dowodów
ocenianych według
zasad prawidłowego
rozumowania z
pełnym
wykorzystaniem
dostępnej wiedzy
i doświadczenia
życiowego (art. 7
k.p.k.). Kodeks nie
narzuca żadnych
dyrektyw, które
nakazywałyby
określone
ustosunkowanie się
do konkretnych
dowodów i nie
wprowadza różnic
co do wartości
poszczególnych
dowodów. Zasada
prawdy materialnej
jest adresowana do
wszelkich organów
procesowych. Nie da
się jednak zawsze
bezwzględnie ustalić
przebiegu zdarzenia,
lecz niekiedy tylko
w takim zakresie,
na jaki zezwalają na
to zebrane dowody
oraz dostępna
wiedza i
ukształtowane na jej
podstawie
doświadczenie
życiowe. W toku
prowadzonych
czynności
uprawnione organy

mają jednak
obowiązek
wnikliwego
zbadania i
uwzględnienia
wszystkich
okoliczności
zarówno na korzyść,
jak i na niekorzyść
oskarżonego (art.
4 k.p.k.). Wyrok
musi być wynikiem
analizy całokształtu
ujawnionych
okoliczności, a więc
i tych które go
podważają.
Pominięcie
istotnych dla sprawy
okoliczności,
mogących mieć
wpływ na
rozstrzygnięcie w
kwestii winy,
stanowi oczywistą
obrazę przepisu
art. 410 k.p.k.
Podzielić też należy
konsekwentne
poglądy
orzecznictwa, że
przekonanie Sądu
o wiarygodności
jednych dowodów
i jej braku w
przypadku innych,
pozostaje pod
ochroną przepisu
art. 7 k.p.k., jeżeli
zostało poprzedzone
ujawnieniem w toku
rozprawy głównej
całokształtu
okoliczności sprawy,
rozważeniem
okoliczności
przemawiających
zarówno na korzyść,
jak i na niekorzyść
oskarżonego,

pozostaje zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (tak np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11.04.2018 r., IV KK 104/18, opubl. Legalis).

W aspekcie powyższego apelacja obrońcy oskarżonego nie wykazała w skuteczny sposób, aby rozumowanie Sądu meriti, przy ocenie zgromadzonych w sprawie dowodów było wadliwe, bądź nielogiczne. Zarzuty przedstawione w apelacji - po ich gruntownej analizie i zestawieniu z zebranymi w sprawie dowodami - mają w istocie charakter polemiczny i opierają się wyłącznie na wybiórczej oraz subiektywnej ocenie zebranych w sprawie dowodów. Nie można w żaden sposób podzielić twierdzenia skarżącego, jakoby Sąd Rejonowy dokonał stroniczej

i dowolnej oceny wiarygodności zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności osobowych źródeł dowodowych, w tym świadków będących członkami najbliższej rodziny oskarżonego. Z kwerendy akt sprawy w sposób jasny i klarowny wynika, że brat i siostra oskarżonego - C. K. (2) i J. P. (1), a także ciotka oskarżonego - M. K. (1) bądź byli naocznymi świadkami awantur, bądź je słyszeli lub wiedzieli o ich przebiegu od pokrzywdzonej C. K. (1). Zarówno M. K. (1), jak i J. P. (2) wskazywali, że osobą wypowiadającą słowa wulgarne był głównie oskarżony, który popychał pokrzywdzoną, bił ją (pokrzywdzona się go obawiała), a nadto, mieli wiedzę, że oskarżony straszył matkę, że ją zabije. Oskarżony żądał od matki pieniędzy na alkohol, a kiedy nie chciała mu ich przekazać groził (wielokrotnie w obawie o swoje życie przekazywała mu pieniądze), że

ją pobije, niszczył
meble oraz
wyposażenie
znajdujące się w
domu. Takie
sytuacje zdarzały
się bardzo często,
a w okresie
poprzedzającym
zatrzymanie
oskarżonego doszło
do ich eskalacji
poprzez grożeniem
pokrzywdzonej
matce nożem, a
nawet gonił ją
z siekierą. W
aspekcie powyższego
słusznie przymiotem
wiarygodności Sąd
meriti obdarzył
depozycje
pokrzywdzonej C. K.
(1). Analiza treści
zeznań powołanych
świadków i
pokrzywdzonej
wskazuje, że są one
spójne i logiczne, a
także wzajemnie ze
sobą korespondują.
Przede wszystkim,
istotne są ich
relacje składane
bezpośrednio po
złożeniu
zawiadomienia o
przestępstwie przez
pokrzywdzoną w
postępowaniu
przygotowawczym,
gdyż nie pozostają
w opozycji do
tych składanych na
rozprawie.
Imputowanie,
jakoby relacje
świadków nie
dowodziły znęcaniu
się nad

pokrzywdzoną nie jest tym samym uprawnione.

W aspekcie powyższego, twierdzenia skarżącego koncentrujące się na wykazaniu naruszenia przepisów postępowania (wskazujące na rzekomą wadliwość procedowania), nie przedstawiają jakichkolwiek przekonujących argumentów, podważających prawidłowość i słuszność rozumowania Sądu I instancji. Tym samym, Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy dokonał wartościowania zarówno osobowych, jak i nieosobowych źródeł dowodowych zebranych na gruncie analizowanej sprawy, a następnie poczynił co do zasady prawidłowe ustalenia faktyczne w tym zakresie. Dokonane zaś przez Sąd Rejonowy ustalenia odpowiadają zebranym w sprawie dowodom, a nade wszystko są wynikiem ich analizy. A zatem, przekonanie Sądu

meriti o możliwości przypisania oskarżonemu M. K. (2) zrealizowania znamion czynu mu zarzucanego, pozostaje pod ochroną prawa procesowego, jako że nie wykracza poza ramy zasady swobodnej oceny dowodów wyrażone w treści art. 7 k.p.k. Jednocześnie zaś konkluzje Sądu Rejonowego stanowią wynik rozważenia dowodów zgodnie z art. 410 k.p.k., przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.), a nade wszystko zostały rzeczowo – z uwzględnieniem wskazań wiedzy, doświadczenia życiowego i prawidłowego rozumowania – uzasadnione w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Sąd odwoławczy, w pełni zgadza się z przeprowadzoną przez Sąd I instancji oceną przeprowadzonych w sprawie dowodów.

Sąd Okręgowy nie dostrzegł w zarzucie żadnych rzeczowych

i celnych argumentów, które dyskwalifikowałyby stanowisko Sądu I instancji w zakresie ustalonych faktów. Poza tym, analiza materiału dowodowego sprawy nie stwarza co do zasady podstaw do uznania, że sąd miałby dokonać błędnych ustaleń faktycznych w zakresie przewidzianym w zarzucie. Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób prawidłowy i trafnie (choć zwięźle) ocenił zgromadzone w sprawie dowody, rozważył wszystkie ustalone na ich podstawie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, a swoje przekonanie co do ich wiarygodności - w sensie pozytywnym i negatywnym - logicznie i wyczerpująco umotywował w pisemnych motywach orzeczenia, przy czym uczynił to z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

<p>Następnie na podstawie tychże dowodów, poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne co do sprawstwa i winy oskarżonego M. K. (2) w zakresie przypisanego mu czynu. Sąd Okręgowy co do zasady podziela ocenę materiału dowodowego dokonaną przez Sąd Rejonowy, jak i odtworzony na podstawie tego materiału stan faktyczny. Kontrola odwoławcza wykazała bowiem, że Sąd Rejonowy dokonując ustaleń faktycznych działał zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów, w ramach i na podstawie obowiązującego prawa oraz zasad doświadczenia życiowego.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego M. K. (2) od zarzucanego mu czynu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo</p>			

zasadny albo niezasadny.				
Kontrola odwoławcza nie wykazała błędów w rozumowaniu Sądu I instancji lub też ocen kłócących się z zasadami doświadczenia życiowego, czy wskazaniami wiedzy. Nadto, Sąd Rejonowy w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku przedstawił zarówno proces związany z oceną dowodów, jak i przesłanki, które doprowadziły go do uznania oskarżonego M. K. (2) za winnego przypisanego mu czynu.				
3.2.	Rażąca niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary co jest następstwem braku wszechstronnego rozważenia dyrektyw wymiaru kary i stanu zdrowia oskarżonego a także postawy pokrzywdzonej, która pojednała się z synem.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za				

zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Odnosząc się stricte do zarzutów apelującego, przypomnieć należy, że z racji na ocenny charakter zasad wymiaru kary, niewspółmierność kary musi być natury zasadniczej, tzn. w stopniu niedającym się zaakceptować. W orzecznictwie podkreśla się ugruntowany pogląd, iż „rażąca niewspółmierność kary występuje wtedy, gdy kara orzeczona nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisywanego czynu oraz nie realizuje wystarczająco celu kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą, czyli zasłużoną.” (por.</p>		

postanowienie Sądu
Najwyższego z dnia
30.05.2017 r., sygn.
II KK 156/17, opubl.
Legalis nr 1604497).

W sprawie nie
ujawniły się
okoliczności
rzutujące na stopień
winy, bowiem
wprawdzie
oskarżony M. K. (2)
cierpi na chorobę
psychiczną pod
postacią schizofrenii
paranoidalnej -
aktualnie w remisji
choroby, przy czym
nie jest upośledzony
umysłowo,
natomiast wykazuje
inne zakłócenia
czynności
psychicznych pod
postacią
uzależnienia od
alkoholu, a tym
samym prawidłowo
postrzega
rzeczywistość i mógł
dać posłuch
obowiązującemu
prawu (miał wszak
ograniczoną ale nie
stopniu znacznym
zdolność
zrozumienia jego
znaczenia i
pokierowania swoim
postępowaniem
jedynie w tych
sytuacjach gdy był
pod działaniem
alkoholu, którego
skutki działania
mógł przewidzieć),
czego nie zrobił.
Stopień jego
zawinienia jest

zatem wysoki.
Wysoki jest również
stopień społecznej
szkodliwości czynu
przypisanego
oskarżonemu w
wyroku Sądu
Rejonowego,
wyznaczany
komponentami
wskazanymi w art.
115 § 2 k.k. Sąd
I instancji dokonał
również prawidłowej
subsumpcji prawno
– karnej czynu
przypisanego
oskarżonemu,
uwzględniając
całokształt
okoliczności
podmiotowych i
przedmiotowych
rzutujących na
wymiar orzeczonej
wobec oskarżonego
kary. W tym stanie
rzeczy, zdaniem
Sądu Okręgowego,
wymierzona
oskarżonemu przez
Sąd Rejonowy kara
pozbawienia
wolności o
charakterze
izolacyjnym na
poziomie 1 roku
(wskazana też w
pisemnych
motywach
zaskarżonego
wyroku), w sytuacji,
gdy przestępstwo
stypizowane w art.
207 § 1 k.k.
zagrożone jest karą
pozbawienia
wolności od 3
miesiący do 5 lat
(a więc nie ma

możliwości – co
zupełnie oczywiste
- wymierzenia jej
w rozmiarze 1
miesiąca), jest
adekwatna do
stopnia zawinienia i
społecznej
szkodliwości
przypisanego mu
czynu, a nade
wszystko spełni
pożądane cele
zapobiegawcze i
wychowawcze, a
także potrzeby w
zakresie
kształtowania
świadomości
prawnej
społeczeństwa.
Zważyć należy, iż
Sąd Rejonowy
uwzględnił
uprzednią karalność
oskarżonego,
wieloletni okres
przestępczego
działania
polegającego na
stosowaniu
przemocy fizycznej
i psychicznej wobec
osoby najbliższej
- matki (osoby
bezbronnej i
schorowanej
aktualnie w wieku
65 lat), a także
przeproszenie przez
oskarżonego obecnej
na rozprawie w
dniu 12 stycznia
2022 roku matki,
która przeprosiny te
przyjęła.

W pełni należy
podzielić stanowisko
Sądu Rejonowego,

iż nie ma żadnych racjonalnych powodów, dla których należałoby jeszcze bardziej premiować oskarżonego. Wskazać należy, iż zachowanie oskarżonego przejawiające się w nagannych zachowaniach względem starszej matki (z którą wspólnie zamieszkiwał), zdaniem sądu odwoławczego jest niedopuszczalne, bulwersujące i karygodne. Niewątpliwie również z uwagi na dotychczasowe funkcjonowanie pokrzywdzonej w sferze psychologicznej działanie takie niosło ze sobą bardzo poważne konsekwencje i winno zostać właściwie napiętnowane, a kara winna działać odstrasżająco nie tylko dla samego oskarżonego, ale też innych potencjalnych sprawców tego typu czynów. Reasumując zestawienie postępowania oskarżonego ze skutkami w sferze emocjonalnej i psychiki

<p>pokrzywdzonej słusznie dały asumpt do uznania przez Sąd I instancji, że bezwzględna kara na poziomie 1 roku oraz nakaz opuszczenia miejsca zamieszkania na okres 3 lat po opuszczeniu zakładu karnego, oraz zakaz zbliżania się do pokrzywdzonej na odległość mniejszą niż 50 metrów na okres 3 lat, spełnią swe funkcje prewencji indywidualnej i w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa,</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu kary łagodniejszego rodzaju.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Podniesiony w skardze apelacyjnej zarzut wymierzenia oskarżonemu kary rażąco niewspółmiernie</p>		

<p>surowej nie może być on uznany za zasadny, gdyż granice swobodnego uznania sędziowskiego ustanowione ustawą zostały zachowane (art. 53 k.k.).</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Utrzymanie w mocy wszystkich rozstrzygnięć zawartych w zaskarżonym wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 14 marca 2022 roku</p>		

w sprawie sygn. akt II K 647/21.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
<p>Wyrok jest słuszny i sprawiedliwy, zaś apelacja obrońcy oskarżonego M. K. (2) bezzasadna. Sąd I instancji przeprowadził w przedmiotowej sprawie postępowanie dowodowe w sposób wszechstronny i wyczerpujący, a następnie zgromadzony materiał dowodowy poddał rzetelnej analizie i na tej podstawie wyprowadził całkowicie słuszne wnioski zarówno co do winy oskarżonego w zakresie popełnienia przypisanego mu przestępstwa, subsumcji prawnej jego zachowania pod wskazane przepisy prawne, jak i w konsekwencji orzeczonej kary. Przedmiotem rozważań zaprezentowanych przez Sąd Rejonowy w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku były nie tylko dowody obciążające</p>	

<p>oskarżonego, ale i dowody przeciwne, zostały one ocenione w zgodzie z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Jednocześnie kara wymierzona oskarżonemu jest adekwatna do jego czynu i sprawiedliwa, na pewno nie nosi cech rażącej niewspółmierności.</p>			
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>			
<p>1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>5.3.1.1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	

Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2	<p>Koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu M. K. (2) z urzędu w postępowaniu odwoławczym w kwocie 516,60 złotych, które zasądzono na rzecz adwokata E. M. ustalono na podstawie art. 618 § 1 pkt 2 k.p.k., § 17 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 4 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz. U. z 2019 r., poz. 18 z późn. zm.).</p>	
3	<p>Biorąc pod uwagę sytuację osobistą i majątkową oskarżonego M. K. (2), a mianowicie</p>	

	<p>pobyt w izolacji penitencjarnej i brak jakichkolwiek dochodów, Sąd Okręgowy na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn.: Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), zwolnił go od uiszczenia opłaty za obie instancje oraz od wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym.</p>
7. PODPIS	

1.11. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego M. K. (2).
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 14 marca 2022 roku w sprawie sygn. akt II K 647/21.
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść	# w całości

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana